

Иван Вазов

Прибиране в Отечеството

I

Виждам, виждам родний край,
виждам го, не е далече,
да вървим, другари, вече,
че сърце тупти, не трай.
Да възлезем в параплова,
ей кат лебед там стои,
че тръбата е готова
третий път да изехти.

II

Щем да видим България,
нейни хубави поля,
там щем видим и ония,
що са мили на сърца.
Тоз в дворове, друг в колиби,
всякой, де му е честта:
на гърди на мило либе
ил при старий свой баща.

III

Аз роден съм по-навътре –
под поли на планина –
и въз нейна стръмнина
горский кон ще ме потътри.
Колко сладко ще е мен,
кат пак видя тез букаци!
Де се лута бръз елен,
де пей славей из габраци!

IV

И кога пристигна аз
на Балкана, там на върха
ща запея с ясен глас,
кон ми живо ще запърха.
Как сърце ми ще се свие,
как ще силно да забне,

като в миг ми се открие
родната юдол, уви!

V

Там цъфтят червени рози,
Стряма се лъщи, играй,
там расте зелено лозе,
хубав е мой бащин край:
леко, леко като крачим:
ще пристигнем бащин дом:
бързо, братя, да се качим
в параплова бежешком!

1874

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8437>]